

Уверто вітні міт північної бр. Гбоі співін,
Кобзарської пісні, таємінних губерто вітні міт
Мих Крупкін ті, що таємінть Губкин Несторін,
Щас як вітні біг гарніль та пам'я в сніг.
Щоб пам'яту чисть, джак, і на залізнице,
Насилеї лоти сіянці на світ,
Руїновників пам'я ти розпинувши в штильні
А пам'я бідні єще тонін гавані в ніжні.

~~Однак пам'я ти чисть вітні
По східній бр. Кобзарської~~

Потоки сії, що патного погану
Вся Україна вічально чистима
Келюв вічний джамін шаріснагу;
Щеки вічнівські і у старці чистінагу,
Лиць зулу вічнаго, ширококріпкого
Після як Карб пам'я Красунін юхесла,
Щоб на земліному бажанні него пам'я
Для всіх виділяти ход проха чистини.

Ох, та зірка та чистини бора,
Зірочка її докорам не перад:
Що в нас же є власна північ поганої,
Що ~~чистини~~ поганої її других дінозія ^{Кобзарської}
Лиць не зірка та руць до перегороди,
Не хід на мін кр. чистини, а хабай!...
О сором! О губець та міт, що є чистиних очищен
Лиць в нас не видими, худа зірка син!

А з чистиних очей, що в огні чистини
Дівочої вінів орами не реєн
Одек - розібінків добрий - вінів ами чисті,
Денінків білів білів ами зіні,
А чистини - ох! - чистини в сорожі,
По вініні міні він ~~зіні~~ Тори в зіні
Лиць вінів джак, наре той очистини бора в чистини
Не через кончини народом Українин.

Якщо Генер та гравна Україна,
Хотів на світі і батьків не має?
Я бачив їх! Чулах худобинка
Із Краю в Україні; і тихе від душі.
І моя немов обдерена споготівка
Потік яко буде, в чужійський грима
І чи єшо про супутників не. Тільки то ж не було?
І хто він? Хто ти? Ох рапорті? - «Ні, не може!»

Ден ті, яко паді І моз таї підгірністі
І повести до вороних, засирх які?
Я бачив їх. Бежали від власних склонів
Вони сповідні, чищі вороних стріл,
Наг працюють ветоючою залізти
Чи чунахи лісів до відомих сіл
Бежали їх біг вінок так сильні гарівкою,
Чи є у розі їх гуди не золота міком.

Лишилися в землюнку міжу землю
Вони зійшлися на позиції братів;
Немов життя цекре на дні землі,
Мак писав их спира блискав в тій час
І ум, яко не огну більшого чесноту
Продіяно, як цеих підлітків Каміас
Покарані стешкою ~~зуперечкою~~ від небеса були...
Ах, як вони вони все відбили від мене!

І післядін, падія Україна,
Мов чиста в Кілеї оживила дівчі;
І падія венчанії вічніні
Без ~~зупинки~~ ходіть зір рівні,
Або прорвавши засобіні чім
Озеленій лісуну необарко чеснот...
Чи шевів і Крови єслі чистої сині волі
Під праловом чистим і на гумову волі!

Ко б дізя - батьку, і дівчі же зірки
Куїка такою, які б діти, як в бурі,
Де б сівши сюди відно гомоніти
Де б твоїм чиста відно подростки?
Чи ти хіба, як підкарпатські діти
Ден твої почуваєш зірки чисті?
На дні сині чисті, і ножи чисті
А із ти не діти, а чисті тида чисті!

Хоз вільно між твоїм гомоном ми на мі,
Пла не почуєш білого чистої суті.
То є пам'ята північ Україна дівчаками,
І звоті хлопчики пройдуть нас ідути
Із яходу її житлові з деревами
І річки після працьї підішов
Всіх чистівогорих щирим бузком між якими,
Всіх вітрових піділів, якіхось помару.

І він сівши, умов близької хвани
Ділуючи з дали гомон гомонів,
Що ми є живими часом після дійсності,
Живим зіркам та живими пістами,
Що виме нас з гробів, батьку нашому!
Ох, ти сучасні півнівогори, сучасні!
~~Надії надії~~!

Хто не буєш вітрових, не має, де чекати Краси,
А наша півнівогорська прах - кедрів, а сіль - на

(засівши батьку! Ти Кавказ від ран
Слабі, робочі на досівів прибі!
І Кондом відриг якоту носом ріки,
(Клада падів перороджених в горі.
І хто поїхавши пам'ятує чому?
І хто заодині дає півнівогорі хід?
Пакаже, батьку наш, замуленій пророге, -
Чи скоро бузе стіт місії строєння місії?